

Θεόδουλος

Περὶ Φωτὸς καὶ σκότους,
περὶ Ἑωσφόρου

ΑΘΗΝΑ 2002

© 2002 Θεόδουλος

*Μὲ τὴν ἐπιφύλαξι παντὸς δικαιώματος κατὰ τὴν
Ἑλληνικὴ καὶ διεθνῇ νομοθεσίᾳ.*

Περὶ Φωτὸς καὶ σκότους περὶ Ἑωσφόρου

Τὸ ζήτημα τοῦ Ἑωσφόρου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πλέον δυσεπίλυτα θέματα τοῦ ἑσωτερισμοῦ. Πολλοὶ ἀναρμόδιοι, στὴν προσπάθειά τους νὰ τὸ κατανοήσουν, ἔκαναν τραγικὲς παρανοήσεις καὶ κατέληξαν σὲ συμπεράσματα ὅχι ἀπλῶς λανθασμένα, ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνα. (Κάποιοι ἀρχαιοελληνιστές, ἐπὶ παραδείγματι, ἔφθασαν στὸ σημεῖο νὰ ταυτίσουν τὸν Ἑωσφόρο μὲ τὸν... Προμηθέα!)

Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ μας ὑπόμνημα θὰ προσπαθήσουμε νὰ ἐπιλύσουμε τὸ ἐν λόγω πρόβλημα, ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ παραδοσιακοῦ, Ροδοσταυρικοῦ καὶ Μαρτινιστικοῦ ἑσωτερισμοῦ.

Α. Τὸ ἀρχέγονο λειτούργημα τοῦ Ἑωσφόρου

Ἡ λέξις «Ἑωσφόρος» σημαίνει ἐκεῖνον ποὺ φέρει τὴν αὐγή. Συνεπῶς, τὸ ὄνομα αὐτὸ μᾶς ἀποκαλύπτει τρία στοιχεῖα:

- μία ἀρχὴ Φωτὸς (ἢ τοῦ Ὄντος)
- μία ἀρχὴ σκότους (ἢ τοῦ μὴ Ὄντος)
- ἓναν παράγοντα ὁ ὁποῖος φέρει τὸ Φῶς στὸ σκότος.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ Φωτὸς εἶναι ὁ Θεός, ὁ Ἄει Ὄν, τὸν Ὅποῖον δὲν μπορούμε νὰ νοήσουμε παρὰ ὡς Ἀπειραιώνιο Ὠκεανὸ Φωτός, Ζωῆς καὶ Ὑπερσυνειδήσεως.

Ἡ ἀρχὴ τοῦ σκότους εἶναι τὸ Μὴ Ὄν: ἓνα χαῶδες σύνολο ἀπὸ ἀδρανῆ ὑλικά, μὴ ζῶντα, μὴ συνειδητά, τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν τὶς ιδιότητες τῆς ἀντιστάσεως καὶ τῆς ἀδρανείας.

Τὸ Φῶς ἢ Ὄν εἰσδύει στὸ σκότος ἢ Μὴ Ὄν μὲ σκοπὸ νὰ

θέσει τάξι στὸ χάος.

Αὐτὸ μπορούμε νὰ τὸ παρομοιάσουμε μὲ τὴν ἐργασία μίας ομάδος οἰκοδόμων, ἡ ὁποία – χρησιμοποιῶντας ἀδρανῆ ὑλικά – ἀνεγείρει ἓνα κτίσμα. Οἱ οἰκοδόμοι καταβάλλουν προσπάθεια γιὰ νὰ ὑπερνικήσουν τὴν ἀντίστασι καὶ τὴν ἀδράνεια τῶν ὑλικῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν καί, θέτοντας τάξι στὸ χάος, ἐμφανίζουν ἓνα οἰκοδόμημα ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ κάλλος καὶ τάξι.

Ἐὰν λοιπὸν τὰ πράγματα ἔμεναν ἐδῶ, ἐὰν δὲν συνέβαινε κάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ μιλήσουμε ἀμέσως παρακάτω, ἡ διείσδυσις τοῦ Φωτὸς στὸ σκότος καὶ ἡ τακτοποιήσις τοῦ χάους θὰ γινόταν σὲ πλαίσια ἀπολύτου τάξεως καὶ ἀρμονίας.

Ὅμως, παρατηροῦμε ὅτι κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει. Στὸν κόσμον μας μαίνεται τὸ κακό.

Β. Ἡ Πτώσις τοῦ Ἑωσφόρου

Ἡ παρουσία τοῦ κακοῦ εἶναι ἀναμφισβήτητη, ὅσο καὶ τραγική. Δὲν χρειάζεται, πιστεύουμε, νὰ τὸ καταδείξουμε· ὅλοι μας τὸ βιώνουμε καθημερινῶς, ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸν πλανήτη.

Ποῦ ὀφείλεται τὸ κακό;

Κατὰ τὴν μυσταγωγική μας παράδοσι, ὁ Ἑωσφόρος – ὅπως δηλώνει τὸ ὄνομά του – εἶχε λάβει τὴν ἐντολὴ καὶ εἶχε ὡς λειτούργημά του νὰ φέρει τὸ Φῶς στὸ σκότος. Ὅμως, γιὰ λόγους ποὺ ὑπερβαίνουν τὴν κατανόησι τοῦ ἀνθρώπου, ἀρνήθηκε τὴν φῦσι τοῦ ὡς πνευματικοῦ ὄντος· ἀρνούμενος τὸ Φῶς, τέθηκε σὲ θέσι ἐναντιώσεως πρὸς Αὐτό. Ἀρνούμενος τὴν Ζωή, ταυτίσθηκε μὲ τὸν θάνατο. Ταύτισε τὸν ἑαυτό του μὲ τὴν φῦσι τῆς σκοτεινῆς ἀρχῆς, τὴν ὁποίαν ὅμως ἐμπότισε μὲ τὸν πνευματικὸ δυναμισμό του.

Ἐκτοτε, τὸ σκότος δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα σύνολο ἀδρανῶν οὐσιῶν, ἀλλ' ἔχει μίαν πλασματικὴν πνευματικὴν ὑπαρξί ποὺ ἐναντιώνεται πρὸς τὸ Φῶς. Ὁ δὲ Ἑωσφόρος, ἐπειδὴ ἀρνήθηκε τὸ Φῶς καὶ ταύτισε τὴν ὑπαρξί του μὲ τὸ σκότος, δὲν πρέπει νὰ ὀ-

νομάζεται πλέον Έωσφόρος, αλλά Σκοτοφόρος: «φέρων τὸ σκοτός».

Προκειμένου νὰ γίνουν τὰ παραπάνω πιὸ κατανοητά, ἃς ἐπανέλθουμε στὸ προαναφερθὲν παράδειγμα τῶν οἰκοδόμων. Κατόπιν τῆς «Πτώσεως» τοῦ πρώην ἑωσφορικοῦ καὶ νῦν σκοτοφορικοῦ ὄντος, διαπιστώνουμε σχετικῶς τὶς ἐξῆς τρεῖς δράσεις:

1. Τὴν δρᾶσι τῶν οἰκοδόμων (δρᾶσι τοῦ παράγοντος τοῦ Φωτός)·
2. τὴν φυσιολογικὴ ἀντίστασι καὶ ἀδράνεια τῶν σκοτεινῶν ὑλικῶν·
3. μία ἐνσυνείδητη ἐναντίωσι πρὸς τὴν δρᾶσι τῶν ἐργατῶν τοῦ Φωτός, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στὸ νὰ ἀναστείλει τὴν δραστηριότητά τους, νὰ κατακρημνίσαι τὸ οἰκοδόμημά τους καὶ – εἰ δυνατόν – νὰ ἐξολοθρεύσει τοὺς ἐργάτες - παράγοντες τοῦ Φωτός.

Αὕτῃ ἀκριβῶς ἡ τελευταία ἀντίδρασις ἢ ἐναντίωσις ἀποτελεῖ τὸ κακό.

Ἀξίζει νὰ σημειώσουμε ὅτι ὁ πνευματικὸς «ἀντίπαλος» δὲν ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ προσβάλει κατ' εὐθείαν τὰ ἐνσαρκωμένα πνευματικὰ ὄντα τοῦ Φωτός, ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ τοὺς ἐμπνεύσει τὴν πλάνη, τὸ μῖσος, τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν κακία μὲ διπλὴ σκοπιμότητα:

- ἀφ' ἐνὸς νὰ τὰ στρέψει τὸ ἓνα ἐναντίον τοῦ ἄλλου οὕτως ὥστε νὰ ἐξολοθρευθοῦν μετὰξὺ τους·
- ἀφ' ἑτέρου νὰ τὰ προσεταιρισθῇ, νὰ τὰ κάνει νὰ προσχωρήσουν στὸ δικό του στρατόπεδο, μὲ σκοπὸ ν' αὐξήσῃ τὴν δύναμί του.

Γ. Ὁ Θεὸς Ἀποκαταστάτης

Ἐπειδὴ ἡ ἰσχὺς τοῦ πνευματικοῦ ὄντος ποὺ κατέστη ἐνθρὸς τοῦ Φωτὸς εἶναι τρομακτικὰ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἰσχὺ τῶν ἀνθρώπων, αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἦσαν καταδικασμένοι σὲ

ὄντολογικὸ θάνατο. Ἐτσι λοιπόν, ἦταν ἀπαραίτητο τὸ Φῶς ν' ἀποστείλει ἕναν ἄλλον παράγοντα, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν ἀπαιτούμενη ικανότητα νὰ ἀντιμετωπίσει τὸν ἀντίπαλο, βοηθώντας τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐπιβιώσουν πνευματικῶς. Ὁ παράγων αὐτὸς εἶναι ὁ Θεῖος Λόγος, ὁ Σωτὴρ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Παγκόσμιος Ἀποκαταστάτης, ὁ Μέγας Ἐπανορθωτής, ὁ Ὅποῖος παρέχει τὸν δυναμισμό τῆς Θείας Του Ὀντότητος σὲ ὅλους ἀνεξαιρέτως, σεβόμενος ἐν τούτοις τὴν ἐλευθερίαν ἐπιλογῆς τους.

Οἱ ἄνθρωποι, λοιπόν, συντασσόμενοι οἰκειοθελῶς μὲ τὸ Θεῖο Ὄν καὶ ἀντλώντας ἀπὸ τὸν δυναμισμό Του ποὺ τοὺς παρέχεται πλέον ἀφειδῶς, ὀφείλουν:

- στὴν πλάνη τοῦ ἀντιπάλου, νὰ ἀντιπαραθέσουν τὴν Ἀλήθεια·
- στὸ μῖσος, ν' ἀντιπροβάλουν τὴν Ἀγάπη·
- στὴν ἀμάθεια, τὴν Σοφία·
- στὴν κακία, τὴν Καλοσύνη.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, προβάλλοντας Φῶς στὸ σκότος τοῦ ἀντιπάλου, ἀκυρώνουν καὶ ἀδρανοποιοῦν τὴν ἐναντίωσί του. Καὶ ἐγκολπούμενοι τὸ Φῶς, συμμετέχουν στὴν βεβαία νίκη τοῦ Φωτὸς κατὰ τοῦ σκοτούς.-

